

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/303/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2214202900
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 07. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlatica Javorová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2017:2214202900.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlaticy Javorovej a členov senátu JUDr. Gabriely Briškovej a JUDr. Martina Holiča v právnej veci žalobkyne: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35807598, zastúpenej splnomocnenkyňou: Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36864421, proti žalovanej: Slovenská republika, konajúca prostredníctvom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda z 2. októbra 2014 č. k. 6C/231/2014-64 takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovaná má právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalobu o zaplatenie majetkovej škody 4.012,87 eur a nemajetkovej ujmy 802,57 eur vzniknutej nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Galanta v exekučnom konaní sp. zn. 16 Er 604/2011, majetkovej škody 16.290,46 eur a nemajetkovej ujmy 3.258,09 eur vzniknutej nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Galanta v exekučnom konaní sp. zn. 25 Er 792/2011, majetkovej škody 3.104,56 eur a nemajetkovej ujmy 620,91 eur vzniknutej nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Galanta v exekučnom konaní sp. zn. 15 Er 1114/2011, majetkovej škody 977,58 eur a nemajetkovej ujmy 195,52 eur vzniknutej nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Galanta v exekučnom konaní sp. zn. 23 Er 290/2011, zamietol; II. žalovanej nepriznal náhradu trov konania. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 3 ods. 1, § 5, § 6, § 9, § 10, § 15, § 16 ods. 1 a 2, § 25 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zodpovednostný zákon“); § 115 ods. 1, § 119 ods. 1, § 120 ods. 3, § 132, § 134, § 135 ods. 1 a 2, § 153 ods. 1, § 154 ods. 1 a § 159 ods. 2 O. s. p. (Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov); § 15 ods. 3, § 21 písm. e/ zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení živnostenského zákona, v znení neskorších predpisov; čl. 48 ods. 2 a čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb., § 53 ods. 4, § 121 ods. 3, § 417 ods. 1, § 563 O. z. (Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. v znení nesk. predpisov); § 41 ods. 2 písm. c/ a d/ a § 44 ods. 2 E. p. (zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti /Exekučného poriadku/) v znení účinnom do i po 31.5.2011; § 45 ods. 1 a 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (ďalej aj „ZoRK“) a poukazom na judikatúru (5Cdo 196/2009, 1Cdo 129/2008, rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4Co/6/2010, citovaný v uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7MCdo 16/2011, R 57/1968, R 26/2000, rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/250/2010, R 46/2012, R 47/2012, judikatúru Ústavného súdu SR napr. II. ÚS 12/01, IV. ÚS 61/03, IV. ÚS 104/03, I. ÚS 235/03, č. 352/2003 ZNaU, I. ÚS 6/03, I. ÚS 16/04, III. ÚS 557/2013 a IV. ÚS 307/2013). Vecne dôvodil, že žalobami došlými 27.9.2012 pôvodne

Okresnému súdu Galanta (neskôr v dôsledku vylúčenia jeho sudcov postúpenými súdu prvej inštancie a spojenými jeho uznesením č. k. 6 C 231/2014-55 na spoločné konanie) sa žalobkyňa domáhala voči žalovanej zaplataenia náhrady škody a nemajetkovej ujmy vo výške uvedenej vo výroku napadnutého rozsudku a tiež vydania medzitýmneho rozsudku, ktorým by sa deklarovalo porušenie jej práv. Žalobu odôvodnila tak, že ako veriteľka navrhla súdnemu exekútorovi JUDr. Rudolfovi Krutému vykonanie exekúcie voči viacerým svojim dlžníkom (uvedeným ďalej) na základe rozhodcovských rozsudkov vydaných stálym rozhodcovským súdom, súdny exekútor požiadal Okresný súd Galanta (ďalej aj „OS Galanta“) ako exekučný súd o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, hoci žiadosť spĺňala všetky zákonné náležitosti a súd mal podľa žalobkyne rozhodnúť o udelení poverenia do 15 dní od jej doručenia, rozhodol o ňom až po uplynutí tejto lehoty s výrazným omeškaním, hoci vec podľa nej nebola právne zložitá a nevyžadovala si spoluprácu s účastníkmi konania, exekučný súd navyše žiadosť o udelenie poverenia zamietol potom, čo meritórne preskúmal rozhodcovský rozsudok (exekučný titul), hoci na to podľa žalobkyne nebol oprávnený, tým, že odoprel exekúciu na základe rozhodcovského rozsudku, spôsobil nevykonalnosť pohľadávky žalobkyne - na jednej strane totiž existuje rozhodcovský rozsudok zakladajúci prekážku rei iudicatae vo vzťahu k ním priznanému nároku a tento rozsudok už nie je možné zrušiť, na druhej strane sa žalobkyňa z tohto rozhodcovského rozsudku nemôže domôcť uspokojenia svojej pohľadávky. Konkrétne išlo o exekúcie voči povinným T. B. (žaloba pôvodne vedená na súde prvej inštancie pod sp. zn. 6 C 231/2014), R. L. (pôvodne pod sp. zn. 9 C 203/2014), R. F. (pôvodne pod sp. zn. 9 C 213/2014) a Q. K. (pôvodne sp. zn. 9 C 220/2014). Postup exekučného súdu v týchto veciach považovala žalobkyňa za nesprávny úradný postup v zmysle § 10 zodpovednostného zákona, v dôsledku ktorého jej vznikla majetková škoda vo výške istiny s príslušenstvom, ktorú jej priznal rozhodcovský rozsudok, no ktorú žalobkyňa nemôže vymôcť, a nemajetková ujma, ktorú žalobkyňa vyčíslila v peniazoch na 20 % uplatňovanej majetkovej škody. Dôvody na náhradu nemajetkovej ujmy videla žalobkyňa v tom, že oneskorené zamietnutie žiadosti o udelenia poverenia jej znemožnilo včas realizovať kroky na mimosúdne vymoženie svojich nárokov. Jej právu tak nebola poskytnutá súdna ochrana v zákonom predpokladanej kvalite a peňažná náhrada nemajetkovej ujmy je tak jedinou vhodnou satisfakciou. Svoje nároky uplatnila voči žalovanej v žiadosti o predbežné prerokovanie nároku, tá však do dňa podania žaloby nereagovala. Žalovaná žiadala zamietnutie žalôb v celom rozsahu, namietajúc, že žaloby sú zmatečné s nesprávne označenými údajmi o exekučných konaniach a nie je jasný ani titul uplatňovaných nárokov. Namietala, že žalobkyňa žaloby podala predčasne, pred uplynutím zákonnej šesťmesačnej lehoty predbežného prerokovania, s odkazom na judikatúru žalovaná tvrdila, že keďže predbežné prerokovanie nároku predstavuje hmotnoprávnu podmienku uplatnenia nároku na súde, predčasne podané žaloby majú byť zamietnuté. Podľa žalovanej sa na rozhodovanie o udelení poverenia na základe rozhodcovského rozsudku nevzťahovala 15-dňová lehota už od 1. júna 2010, v dôsledku čoho v tomto prípade nemožno postup súdu, ktorý túto lehotu nedodrжал, považovať za nesprávny úradný postup, samotné zamietnutie žiadosti súdneho exekútora nemožno vôbec považovať za nesprávny úradný postup, pretože k zamietnutiu došlo rozhodnutím exekučného súdu a žalobkyňa by tak mohla uplatňovať náhradu škody jedine z titulu nezákonného rozhodnutia, čo však predpokladá, aby také rozhodnutie bolo ako nezákonné zrušené alebo zmenené príslušným orgánom, čo sa v prerokovanej veci nestalo. Zamietnutie žiadosti o poverenie zo strany exekučného súdu bolo správne, keďže bolo v súlade s judikatúrou Súdného dvora EÚ. Zákonná 15-dňová lehota sa vzťahovala len na vydanie poverenia, nie na zamietnutie žiadosti. Namietala, že podľa zodpovednostného zákona v znení účinnom od 1.1.2013 možno pri posudzovaní prietahov vychádzať len z výsledkov konania o sťažnosti na prietahy pred príslušnými orgánmi, žalobkyňa nepreukázala podanie sťažnosti na prietahy a tiež namietla aj premlčanie tých nárokov, kde k uplynutiu 15-dňovej lehoty došlo pred 23.4.2009. Spochybnila tvrdenie o nevykonalnosti nárokov priznaných žalobkyni rozhodcovskými rozsudkami, ktorých exekúcia bola exekučným súdom odopretá s tým, že rozhodcovské rozsudky nebránia uplatneniu nárokov voči dlžníkom iným spôsobom (v občianskom súdnom konaní), žalobkyňa podľa nej nepreukázala ani dôvodnosť svojich nárokov, t. j. že by ich všeobecný súd skutočne priznal v rovnakej výške ako rozhodcovský súd, nepreukázala ani osobitné dôvody, kvôli ktorým by jej bolo treba priznať náhradu nemajetkovej ujmy, žalobkyňa je právnická osoba, na ktorú nemožno automaticky vzťahovať dôvody uplatňované pri fyzických osobách, žalobkyňa si uplatňovala pohľadávky voči spotrebiteľom na základe zmluvných podmienok, ktoré boli v rozpore s normami na ochranu spotrebiteľa, na čo upozornila aj Európska komisia vo svojom liste Slovenskej republike, uplatňovanie nároku na náhradu škody, ktorá mala vzniknúť v súvislosti s takto negatívne vnímanou podnikateľskou činnosťou žalobkyne, považovala žalovaná za rozporné s dobrými mravmi. Súd prvej inštancie vo veci pôvodne vedenej pod sp. zn. 6 C 231/2014 vychádzal zo skutkového stavu, že žalobkyňa uzavrela zmluvu o úvere s dlžníkom T. B., ku ktorej dlžník žalobkyni vystavil vlastnú zmenku, dlžník svoj záväzok

neplnil, žalobkyňa uplatnila svoje nároky zo zmenky na Stálom rozhodcovskom súde pri spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s., ktorý konajúc rozhodcom JUDr. Miroslavom Rácom vydal rozhodcovský rozsudok č. SR 13668/10, ktorým zaviazal dlžníka zaplatiť žalobkyni sumu 1.118,13 eur so zmenkovým úrokom 0,25 % denne a zákonným úrokom 6 % ročne z tejto sumy a trovami konania. Žalobkyňa následne 7.4.2011 spísala u exekútora JUDr. Rudolfa Krutého návrh na vykonanie exekúcie, ku ktorému priložila tento rozhodcovský rozsudok a zmluvu o úvere, na základe čoho súdny exekútor 19.5.2011 doručil OS Galanta žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorú súd po vyžiadaní ďalších dokladov z rozhodcovského súdu uznesením č. k. 16 Er 604/2011-26 z 2.8.2011 zamietol, toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 4.10.2011 potom, čo proti nemu žalobkyňa nepodala odvolanie. Vo veci pôvodne vedenej pod sp. zn. 9 C 203/2014 vychádzal zo skutkového stavu, že žalobkyňa uzavrela zmluvu o úvere s dlžníkom R. L., ku ktorej dlžník žalobkyni vystavil vlastnú zmenku, dlžník svoj záväzok neplnil, žalobkyňa uplatnila svoje nároky zo zmenky na Stálom rozhodcovskom súde pri spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s., ktorý konajúc rozhodcom JUDr. Michalom Rašlom vydal rozhodcovský rozsudok č. SR 15574/10, ktorým zaviazal dlžníka zaplatiť žalobkyni sumu 4.731,42 eur so zmenkovým úrokom 0,25 % denne a zákonným úrokom 6 % ročne z tejto sumy a trovami konania. Žalobkyňa následne 28.4.2011 spísala u exekútora JUDr. Rudolfa Krutého návrh na vykonanie exekúcie, ku ktorému priložila tento rozhodcovský rozsudok a zmluvu o úvere, na základe čoho súdny exekútor 23.6.2011 doručil OS Galanta žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorú súd po vyžiadaní ďalších dokladov z rozhodcovského súdu uznesením č. k. 25 Er 792/2011-26 z 28.2.2012 zamietol, uznesenie nadobudlo právoplatnosť 14.4.2012 potom, čo proti nemu žalobkyňa nepodala odvolanie. Vo veci pôvodne vedenej pod sp. zn. 9 C 213/2014 vychádzal zo skutkového stavu, že žalobkyňa uzavrela zmluvu o úvere s dlžníčkou R. F., ku ktorej dlžníčka žalobkyni vystavila vlastnú zmenku, dlžníčka svoj záväzok neplnila, žalobkyňa uplatnila svoje nároky zo zmenky na Stálom rozhodcovskom súde pri spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s., tento konajúc rozhodcom JUDr. Miroslavom Rácom vydal rozhodcovský rozsudok č. SR 01865/11, ktorým zaviazal dlžníčku zaplatiť žalobkyni sumu 1.010,87 eur so zmenkovým úrokom 0,25 % denne a zákonným úrokom 6 % ročne z tejto sumy a trovami konania, žalobkyňa následne 15.6.2011 spísala u exekútora JUDr. Rudolfa Krutého návrh na vykonanie exekúcie, ku ktorému priložila tento rozhodcovský rozsudok a zmluvu o úvere, na základe čoho súdny exekútor 12.8.2011 doručil OS Galanta žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorú súd po vyžiadaní ďalších dokladov z rozhodcovského súdu uznesením č. k. 15 Er 1114/2011-37 z 18.10.2011 zamietol, uznesenie nadobudlo právoplatnosť 20.1.2012 potom, čo proti nemu žalobkyňa nepodala odvolanie. Vo veci pôvodne vedenej pod sp. zn. 9 C 220/2014 vychádzal zo skutkového stavu, že žalobkyňa uzavrela zmluvu o úvere s dlžníčkou Q. K., ku ktorej dlžníčka žalobkyni vystavila vlastnú zmenku, dlžníčka svoj záväzok neplnila, žalobkyňa uplatnila svoje nároky zo zmenky na Stálom rozhodcovskom súde pri spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s., ktorý konajúc rozhodcom JUDr. Miroslavom Rácom vydal rozhodcovský rozsudok č. SR 14216/10, ktorým zaviazal dlžníčku zaplatiť žalobkyni sumu 250 eur so zmenkovým úrokom 0,25 % denne a zákonným úrokom 6 % ročne z tejto sumy a trovami konania, žalobkyňa následne 24. 2.2011 spísala u exekútora JUDr. Rudolfa Krutého návrh na vykonanie exekúciu, ku ktorému priložila tento rozhodcovský rozsudok a zmluvu o úvere, na základe čoho súdny exekútor 15.3.2011 doručil OS Galanta žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorú súd po vyžiadaní ďalších dokladov z rozhodcovského súdu uznesením č. k. 23 Er 290/2011-27 z 30.6.2011 zamietol, uznesenie nadobudlo právoplatnosť 20.8.2011 potom, čo proti nemu žalobkyňa nepodala odvolanie. Vo všetkých uvedených veciach prišiel súd prvej inštancie k záveru, že žalobkyňa 23.4.2012 doručila žalovanej žiadosti o predbežné prerokovanie vyššie uvedených nárokov. Súd prvej inštancie bol na rozdiel od žalovanej názoru, že žaloby nemožno považovať za nezrozumiteľné ani za zmätočné napriek chybám v nich sa vyskytujúcim (pravidelné uvádzanie jedného dátumu narodenia, nesprávne časové súvislosti exekučných konaní), keď ako celok je z obsahu žalôb zrejmé v akom konaní a čím mala žalobkyni vzniknúť škoda a nemajetková ujma a v akej výške sa domáha ich náhrady, keď trvať napr. na uvedení spisovej značky súdu za stavu, že sú známe spisová značka exekútora, údaje o povinnom, vymáhanom nároku či exekučnom titule, by podľa názoru súdu bolo nadmerným formalizmom, preto žaloby žalobkyne neodmietol, ale ich prerokoval meritórne. Žaloby tiež považoval za meritórne prerokovateľné aj čo do vymedzenia nároku, keďže nie je povinnosťou žalobkyne právne kvalifikovať svoj nárok, ale len uviesť skutkové okolnosti, na ktorých ho zakladá, tieto náležitosti žaloba obsahovala (popis úradného postupu - exekučného konania, ktorý bol podľa žalobkyne nesprávny, ako aj uvedenie toho, v čom je nesprávny) a je povinnosťou súdu právne tieto skutočnosti kvalifikovať a na základe toho o žalobe rozhodnúť. Nepovažoval námietky žalovanej vo vzťahu k nesprávne predbežnému prerokovaniu, resp. predčasnosti žaloby za opodstatnené, keďže ustálil, že žiadosti o predbežné prerokovanie nárokov boli žalovanej podané 23.4.2012 a

aj keď treba uznať, že k 27.9.2012 neuplynula ešte šesťmesačná lehota ustanovená v § 16 ods. 1 zodpovednostného zákona, uplynula najneskôr v októbri 2012, teda celkom zreteľne pred dňom vyhlásenia napadnutého rozsudku. Ďalej dôvodil, že podľa § 44 ods. 2 predposlednej a poslednej vety E. p. o zamietnutí žiadosti o vydanie poverenia súdnemu exekútorovi rozhoduje exekučný súd uznesením, teda rozhodnutím, voči ktorému je prípustné odvolanie. Ak teda exekučný súd pri posudzovaní žiadosti súdneho exekútora zhromažďoval podklady a právne uvažoval nad tým, ako kvalifikovať predložený exekučný titul (rozhodcovský rozsudok), nemožno túto jeho činnosť posudzovať ako úradný postup na účely zodpovednostného zákona, pretože sa v konečnom dôsledku prejavil v rozhodnutí exekučného súdu - uznesení o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora. Teda nie samotný postup exekučného súdu, ktorým si zhromažďoval podklady, skutkovo a právne posudzoval exekútorovu žiadosť, ale až (právoplatné) zamietnutie žiadosti spôsobilo, že exekúciu na základe rozhodcovského rozsudku znejúceho v prospech žalobkyne nebolo možné vykonať, resp. v nej pokračovať. Pre vznik (tvrdené) škody v podobe nevymáhateľnosti priznaného nároku tak nebol kauzálny samotný postup exekučného súdu, ale až uznesenie zamietajúce žiadosť súdneho exekútora. Nároky žalobkyne uplatnené z tohto dôvodu, teda z dôvodu (údajne nesprávneho) zamietnutia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe rozhodcovských rozsudkov rozhodcov JUDr. Michala Rašlu alebo JUDr. Miroslava Ráca (Stály rozhodcovský súd pri Slovenskej rozhodcovskej, a.s.), treba posudzovať ako nároky na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci, a to nezákonnými uzneseniami OS Galanta ako exekučného súdu o zamietnutí týchto žiadostí. V takom prípade je súd povinný skúmať splnenie podmienky § 6 ods. 1 zodpovednostného zákona, t. j. či bolo rozhodnutie zmenené alebo zrušené príslušným orgánom pre nezákonnosť. Zo zisteného skutkového stavu je zrejmé, že tieto rozhodnutia sú v príslušných exekučných spisoch vedené ako právoplatné, žalobkyňa pritom nenavrholala žiaden dôkaz na dokázanie toho, že uvedená podmienka je splnená, resp. že doložka právoplatnosti ako verejná listina je nesprávna, za ktorých okolností tak súd prvej inštancie musel vychádzať z jej obsahu a predpokladať, že to, čo je v nej uvedené, je pravdivé. Žalobkyňa nevyvrátila ani obsah exekučných spisov, z ktorých je zrejmé, že ona sama proti týmto uzneseniam nepodalala odvolanie, hoci jej to umožňoval § 44 ods. 2 E. p., uplatnenie riadneho opravného prostriedku je však ďalšou podmienkou vzniku nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, žalobkyňa pritom ani netvrdila, že by jej prípady boli hodné osobitného zreteľa. Podľa názoru súdu prvej inštancie nebola v prerokúvanej veci použiteľná ani posledná výnimka z požiadavky zrušenia alebo zmeny rozhodnutia ako nezákonného, a to je prekročenie právomoci orgánu pri jeho vydaní. Postup exekučného súdu, ktorý preskúmava spôsobilosť rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu, je v súlade s ustanoveniami § 44 ods. 2 E. p., ako aj s ustanovením § 45 ods. 1 a 2 ZoRK, ak sa vykladajú teleologicky vo vzájomnej súvislosti. Ustanovenie § 45 ZoRK totiž celkom zreteľne umožňuje exekučnému súdu v určitej obmedzenej miere preskúmať rozhodcovský rozsudok, keďže len tak (jeho preskúmaním) môže exekučný súd dospieť k záverom, ktoré v zmysle uvedeného ustanovenia umožňujú zastavenie výkonu takého rozhodcovského rozsudku. Správnosť tohto postupu napokon potvrdzuje i judikatúra Najvyššieho súdu SR. Vzhľadom na to súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba žalobkyne, pokiaľ sa ňou domáha náhrady majetkovej škody z nesprávneho úradného postupu (spočívajúceho v zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie) v konaniach OS Galanta vymedzených vo výroku napadnutého rozsudku, je nedôvodná, pretože nie sú splnené podmienky vzniku takéhoto nároku. Ďalšími námietkami žalovanej ohľadom vzniku škody sa tak súd prvej inštancie nepovažoval za potrebné zaoberať. Za opodstatnenú považoval námietku žalovanej, že 15-dňová lehota ustanovená v § 44 ods. 2 E. p. na vydanie poverenia sa na rozhodcovské rozsudky nevzťahovala už od 1.6.2010, a nie až od 1.6.2011, ako to tvrdí žalobkyňa. V predmetnej veci súdny exekútor v konaniach, z ktorých žalobkyňa odvodzovala vznik škody, podal v dvoch prípadoch žiadosti o vydanie poverenia až po 1.6.2010 (konkrétne 15.3.2011 a 19.5.2011) a v dvoch dokonca až po 1.6.2011, kedy už v § 41 ods. 2 písm. c) E. p. bol výslovne zmienený rozhodcovský rozsudok (konkrétne 23.6.2011 a 12.8.2011), v dôsledku čoho sa na konanie exekučného súdu vôbec nevzťahovala uvedená zákonná lehota. V konaní OS Galanta tak nedošlo k nesprávne úradnému postupu v podobe nevydania rozhodnutia v zákonom ustanovenej lehote. Podľa názoru súdu prvej inštancie sa nároky žalobkyne, ktoré odvodzuje z nesprávneho úradného postupu v rokoch 2010 a 2011, musia spravovať právnou normou obsiahnutou v § 9 zodpovednostného zákona v tom znení, aké bolo účinné do 31.12.2012, opačný postup by totiž znamenal neprípustnú retroaktivitu, pretože žalobkyňa v čase, kedy k nesprávne úradnému postupu malo dochádzať, nemohla nijako predpokladať (§ 9 to na rozdiel od § 6 ods. 1 a 2 nevyžadoval), že na uplatnenie nároku na náhradu škody musí využiť dostupné prostriedky nápravy v podobe sťažnosti predsedovi súdu či sťažnosti Ústavnému súdu SR, spätne pritom žalobkyňa tieto sťažnosti podať nemôže. Žalobkyňa v roku 2010 a 2011 postupovala s dôverou

v existujúci právny stav, ktorý podanie takýchto sťažností nevyžadoval, a preto nemôže byť následnou zmenou právnej úpravy účinnou od 1.1.2013 v tejto dôvere bezdôvodne sklamaná. Súd bol názoru, že skúmanie otázky, či v súdnom konaní dochádzalo k zbytočným prieťahom, do 31.12.2012 z právomoci súdu vylúčené nebolo a žiaden právny predpis neustanovuje, že by bol priebeh iného súdneho konania nepreskúmateľný iným súdom. Odlišný je však účel a povaha tohto prieskumu. Súd konajúci podľa zodpovednostného zákona nemá právo výrokom deklarovať, že k prieťahom dochádza alebo došlo a už vôbec nie nariadiť opatrenia na ich odstránenie (čo patrí predsedovi súdu alebo Ústavnému súdu SR), ale vždy len posúdiť si ich existenciu ex post ako prejudiciálnu otázku pri posudzovaní, či je splnený jeden z predpokladov náhrady škody podľa zodpovednostného zákona - nesprávny úradný postup. Celá koncepcia zodpovednostného zákona ako zákona o náhrade škody je postavená na poskytnutí prostriedkov následnej reparácie resp. satisfakcie za už nastalé porušenia práva, nie dozorných-dohľadových prostriedkov umožňujúcich zasahovať do prebiehajúcich konaní. Jediné Ústavný súd SR alebo predseda súdu je oprávnený autoritatívne (vo výroku svojho rozhodnutia) deklarovať, že k prieťahom dochádza, a nariadiť v prebiehajúcim konaní opatrenia na ich odstránenie; naopak, ani jednému z nich nepatrí právo odškodniť sťažovateľa za utrpenú škodu (účelom primeraného finančného zadosťučinenia v peniazoch, o ktorom môže Ústavný súd SR rozhodnúť, nie je nahrádzať škodu). Právomoc Ústavného súdu SR a tiež predsedu súdu je daná len v prebiehajúcich konaniach, naopak právomoc súdu konajúceho podľa zodpovednostného zákona je daná až ex post, po vzniku škody, ku ktorej dochádza až v dôsledku (teda aj v časovej následnosti) po nesprávnom úradnom postupe. Medzi súdmi (na rozdiel od orgánov verejnej správy) neplatí vo všeobecnosti princíp subordinácie, prvok nadriadenosti a podriadenosti sa prejavuje len v konkrétnej rozhodovanej veci v podobe viazanosti názorom vyššieho súdu, a aj to v rozsahu ustanovenom zákonom. Na základe toho súd prvej inštancie dospel k záveru, že nie je vylúčené z jeho právomoci preskúmať otázku, či existovali prieťahy v konaní OS Galanta ako exekučného súdu pri rozhodovaní o žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe rozhodcovských rozsudkov v prospech žalobkyne ako oprávnenej. V predmetnej veci išlo o exekúcie na základe rozhodcovských rozsudkov vydaných stálym rozhodcovským súdom voči spotrebiteľom, a to na základe rozhodcovskej doložky obsiahnutej v zmluve o úvere so spotrebiteľom. Vzhľadom na to, že takéto doložky sa môžu považovať za neprijateľné podmienky v zmysle § 53 ods. 4 O. z. a tiež vzhľadom na relatívne turbulentný vývoj judikatúry Súdneho dvora Európskej únie vo veciach ochrany spotrebiteľa v danom období (rozsudky citované aj v zamietavých uzneseniach OS Galanta) nemožno podľa názoru súdu prvej inštancie uvedené veci považovať za právne úplne jednoduché, pretože až do daného času ešte netvoril prieskum rozhodcovských rozsudkov úplne obvyklú a bežnú súčasť agendy exekučných súdov pri rozhodovaní o žiadosti o povolenie exekúcie. To sa prejavovalo najmä požiadavkou na predkladanie spisov rozhodcovských súdov, ich preskúmaním a pod.. Správanie účastníkov síce k dĺžke konania samo osebe neprispelo, podľa názoru súdu si však žalobkyňa musela byť vedomá, že štát (okresný súd) nemôže mať kapacity na to, aby v krátkom čase spracoval tak obrovské množstvo žiadostí jedného subjektu. Z obsahu exekučných spisov je pritom zrejmé, že minimálne súdny exekútor musel byť na takýto nápad pripravený, čo sa prejavuje napríklad tým, že na zápisniciach, do ktorých bol spísaný návrh na vykonanie exekúcie, je jeho podpis pripojený len formou podpisovej pečiatky alebo naskenovaného faksimile, nie originálne. Je síce pravdou, že je povinnosťou štátu zabezpečiť, aby bola spravodlivosť poskytnutá včas, pričom personálne a materiálne problémy na jeho strane spravidla nie sú dôvodom, ktorý by ospravedlnil porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Podľa názoru súdu však uvedené zásady platia pre štandardné situácie, kedy účastník obracajúci sa na súd so svojou vecou nemá dôvod sa zaujímať o pripravenosť súdu na poskytnutie súdnej ochrany v jeho veci. No v prípade, ak sa jedna osoba v priebehu krátkeho času obráti na súdy s enormným množstvom nových návrhov, sa v rámci prevencie musí zaujímať o to, či a v akých podmienkach je súd jej podania schopný vybaviť, a je povinná akceptovať, že vybavenie jej vecí nemusí byť tak promptné, ako vybavovanie vecí iných navrhovateľov. Súd je totiž povinný zabezpečiť okrem iného rovnaký prístup k spravodlivosti pre všetkých a žalobkyňa nemohla očakávať, že súd promptne vybaví všetky jej veci na úkor všetkých ostatných. Postup OS Galanta v exekučných konaniach vymedzených vo výroku nemožno považovať za poznačený zbytočnými prieťahmi, a to s poukazom na judikatúru Ústavného súdu SR, podľa ktorej sa dokonca ojedinelá nečinnosť v období niekoľko mesiacov nekvalifikuje ako zbytočné prieťahy v konaní (napr. IV. ÚS 388/04, III. ÚS 68/09, III. ÚS 279/2013 a v nich citované rozhodnutia). Zo zisteného skutkového stavu je zrejmé, že o žiadosti vo veci sp. zn. 16 Er 604/2011 podanej 19.5.2011 rozhodol súd 2.8.2011, vo veci sp. zn. 25 Er 792/2011 podanej 23.6.2011 rozhodol súd 28.2.2012, vo veci sp. zn. 15 Er 1114/2011 podanej 12.8.2011 rozhodol súd 18.10.2011 a vo veci sp. zn. 23 Er 290/2011 podanej 15.3.2011 rozhodol súd 30.6.2011. Celková dĺžka konania tak vo všetkých prípadoch dosahovala medzi

2 až 7 mesiacmi, v rámci ktorých súd obstaral spisy rozhodcovského súdu, preskúmal ich a vypracoval písomné uznesenie. V takýchto konaniach je tak možné identifikovať nanajvýš ojedinelé prietahy v trvaní niekoľkých týždňov a tieto nemožno kvalifikovať ako prietahy „zbytočné“ v zmysle § 9 ods. 1 zodpovednostného zákona, vzhľadom k čomu súd dospel k záveru, že v uvedených exekučných konaniach sa OS Galanta nedopustil nesprávneho úradného postupu v podobe „zbytočných prietahov v konaní“ v zmysle § 9 ods. 1 zodpovednostného zákona, čím nie je daný prvý predpoklad zodpovednosti žalovanej za škodu, ktorá mala žalobkyni vzniknúť a preto nemal dôvod sa zaoberať ani otázkami priznania náhrady nemajetkovej ujmy, ktorej sa žalobkyňa domáhala. Na základe uvedeného všetky žaloby v spojených konaniach zamietol. V časti o trovách konania svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 142 ods. 1 a § 151 ods. 2 O. s. p. s tým, že pri vyhlásení rozsudku síce žalovanej náhradu trov konania priznal, pretože mala vo veci plný úspech, no keďže si ich náhradu v trojdňovej lehote nevyčíslila a zo spisu žiadne trovy nevplyvajú, v písomnom vyhotovení rozsudku jej žiadne trovy nepriznal.

2. Proti uvedenému rozsudku podala v celom jeho rozsahu včas odvolanie iba žalobkyňa s návrhom na jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvej inštancie na opätovné prejednanie. Namietala, že postupom súdu prvej inštancie jej bola odňatá možnosť konať pred súdom, ďalej že súd vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, že neúplne zistil skutkový stav, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a tiež, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Súd prvej inštancie podľa nej rozhodol v merite veci na základe (a s použitím) „inšpirácie“ novou právnou úpravou (obsiahnutou v ustanovení § 9 ods. 2 zodpovednostného zákona v znení zákona č. 412/2012 Z. z.), hoci interpretácia hmotného práva platného v čase vzniku právnej skutočnosti aj založenia zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti aj po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu, nie je možná. Uplatnením opačného názoru de iure aj de facto došlo k aplikácii princípu priamej retroaktivity, čo je neprípustné. Súdu prvej inštancie tiež vytkla, že vôbec nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkovi nevznikol stav právnej neistoty a tiež, že nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom. Súdu neprislúcha polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami, má aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda sú neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nemožno založiť meritórne rozhodnutie, pričom súd prvej inštancie svojimi úvahami úplne neguje doposiaľ vytvorenú a stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ktorá je základom štandardu ochrany základných práv v Európe, teda aj práva na spravodlivý súdny proces a osobitne práva na prerokovanie veci v primeranom čase). Zodpovednosť štátu podľa uvedenej judikatúry vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú „mimosúdne“ faktory, napr. rozsah nevybavenej súdnej agendy, keď je to najmä štát, ktorý musí plniť svoj pozitívny záväzok vo vzťahu k právu na prerokovanie veci v primeranej lehote. Taktiež uviedla, že ak bol súdu doručený v čase predchádzajúcim nariadenému súdnemu pojednávaniu návrh žalobkyne na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení práva žalobkyne na zákonného sudcu a práva na nestranný súd na základe ústavnej sťažnosti podanej na Ústavnom súde Slovenskej republiky, bol súd povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť (takýto návrh v prejednávanej veci nebol podaný, poznámka odvolacieho súdu).

3. Žalovaná odvolací návrh nepodala.

4. Odvolací súd vo veci rozhodoval podľa ustanovení zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), účinného od 1.7.2016, ktorým bol zrušený zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších zmien a doplnení (ďalej aj O. s. p.), keďže podľa § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti a podľa ods. 2 vety prvej rovnakého ustanovenia právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 O. s. p., účinného v čase jeho podania, aktuálne § 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou (predtým účastníkom konania), v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 201 O. s. p., akt. § 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 201 a 202 O. s. p., akt. § 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 205 ods. 1 O. s. p., akt. § 127 a § 363 CSP) a že odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 písm. a/, c/ a f/ O. s. p., akt. § 365 ods. 1 písm. b/, e/ a h/ CSP), preskúmal

napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok treba navzdory námietkam žalobkyne považovať za vecne správny, keď súd prvej inštancie v miere postačujúcej pre rozhodnutie zistil skutkový stav a vec aj správne posúdil po právnej stránke.

Odvolací súd nemal (napriek opačnému názoru odvolateľky) dôvod nesúhlasiť s argumentáciou použitou súdom prvej inštancie na podporu ním zvoleného spôsobu rozhodnutia (tak ako táto - rozumej argumentácia - vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku). U dôvodov predostretých súdom prvej inštancie dostatočne jasne a i objektívne presvedčivo by tak zásadne postačovalo i len konštatovať ich správnosť a odvolať sa na ne (prvá časť ust. § 387 ods. 2 CSP), odvolací súd však aj v tejto konkrétnej veci musí urobiť zadosť tiež povinnosti vyporiadať sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní (§ 387 ods. 3 veľa druhá CSP) a preto, ale aj pre celkovú úplnosť nad rámec už uvedeného súdom prvej inštancie dopĺňa (§ 387 ods. 2 CSP in fine) nasledovné:

5. Časť námietok, urobených súčasťou odvolania proti rozsudku v prejednávanej veci, nemohla obstať pre ich absolútnu nepatričnosť a na ďalšiu časť z nich nešlo dosť dobre reagovať pre ich len najvšeobecnejšie možné uplatnenie, pri ktorom síce voči úvahám odvolávajúcej sa žalobkyne zásadne nešlo nič namietat' (a ani s nimi polemizovať), práve prílišná všeobecnosť výhrad a nemožnosť ich vzťahnutia aj na prípad v tejto konkrétnej veci však bránili konštatovaniu, že by súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní či tomuto predchádzajúcom postupe naozaj konal v rozpore s požiadavkami na spravodlivé súdne konanie. Pokiaľ žalobkyňa v odvolaní tvrdila, že jej bola odňatá možnosť konať pred súdom, svoje tvrdenie bližšie nekonkretizovala.

Pre záver o zbytočných prietahoch exekučného súdu nestačí len samotné prekročenie lehoty (ku ktorému ani v predmetnej veci nedošlo), ale aj zohľadnenie ďalších relevantných okolností prípadu. Medzi takéto okolnosti patrí napr. správanie sa oprávneného, jeho súčinnosť, iné procesné prekážky a pod. Nemohlo obstať tvrdenie žalobkyne o „polemizovaní“ súdu o limitácii dĺžky konaní zákonnými lehotami. Výklad jednotlivých právnych predpisov nesmie byť formalistický, má byť ústavne konformný, eurokonformný ako aj teleologický (nachádzajúci zmysel a účel zákona). Primeraná rýchlosť konania je jednou z podmienok spravodlivého procesu v širšom zmysle slova. Príliš dlhé konanie ohrozuje jeho účinnosť, pomalá spravodlivosť je považovaná za odmietnutú spravodlivosť. Rýchlosť však neznamená prenáhlenosť. Konanie musí byť čo najrýchlejšie ale tak, aby tým neutrpela jeho kvalita. Nesmie ísť na úkor riadneho výkonu spravodlivosti a rešpektovania ostatných základných princípov konania (rozhodnutie ESLP vo veci: Neumeister v. Rakúsko z 27. decembra 1968). V rozhodnutí vo veci Bodaerd v. Belgicko z 22. októbra 1992 ESLP uviedol, že čl. 6 Dohovoru o ľudských právach predpisuje rýchlosť súdneho konania, ale súčasne zakotvuje všeobecnejší princíp riadneho výkonu spravodlivosti (Dohovor taktiež ráta s tým, že konanie sa nemá príliš unáhliť).

6. Nepatričnou bola námietka týkajúca sa údajného nenáležitého použitia novelizovaného znenia ustanovenia § 9 ods. 2 zodpovednostného zákona, kde žalobkyňa pre zjavne paušálne uplatnenie rovnakých odvolacích dôvodov ako vo všetkých ostatných tunajšiemu súdu známych druhovo totožných konaniach za účasti rovnakých strán, muselo uniknúť, že súd prvej inštancie v tejto veci ustanovením § 9 ods. 2 zodpovednostného zákona v znení zákona č. 412/2012 Z. z. vôbec neargumentoval.

7. Pokiaľ šlo o ďalšie výhrady, namietané úvahy o nevysvetlení názoru, podľa ktorého účastníkom - stranám (zrejme exekučných konaní, tvoriacich podklad nárokov uplatňovaných v prejednávanej veci) nevznikol stav právnej neistoty, neboli v prejednávanej veci relevantnými (ako bude uvedené i neskôr) a to isté platilo aj v prípade námietky o nedostatočnosti oboznámenia sa so znaleckým posudkom (na pojednávaní 2.10.2014 bolo nariadené dokazovanie znaleckým posudkom Znaleckého ústavu Ekonomickej univerzity v Bratislave č. 1/2014 datovaného dňom 17.1.2014), keď znalecké dokazovanie môže byť namiesto až vtedy, ak nemožno mať pochybnosti o existencii žalobou uplatneného práva, pričom akceptovanie opačného názoru by malo za následok nevhodné postupy súdov a neúmerné predražovanie súdnych konaní, v ktorých by vykonané dôkazy nemohli na jednoznačnom výsledku konania nič zmeniť.

8. Aj povinnosť (štátov všeobecne i Slovenskej republiky osobitne) garantovať právo strán súdnych konaní na spravodlivé súdne konanie a v jeho rámci tiež právo na rozhodnutie v primeranej lehote tu nepochybne je, podmienky realizácie takýchto práv však na vnútroštátnej úrovni určujú práve zákony a z tých práve ten pre rozhodnutie v prejednávanej veci kľúčový spôsobom podsúvaným odvolateľkou vyložiť nešlo.

Podľa čl. I § 44 ods. 2 E. p. (v znení rozhodnom pre 3 exekučné konania tvoriace základ pre nároky uplatnené žalobou v prejednávanej veci, teda od 1.6.2010 do 31.5.2011 vrátane, čiže pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 102/2011 Z. z. a všetkých po ňom nasledujúcich zákonov, novelizujúcich E. p.) súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa čl. I § 44 ods. 2 E. p. (v znení rozhodnom pre 1 exekučné konanie tvoriace základ pre nárok uplatnený žalobou v prejednávanej veci, teda od 1.6.2011 do 17.1.2013 vrátane, čiže pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 14/2013 Z. z. a všetkých po ňom nasledujúcich zákonov, novelizujúcich E. p.) súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul; ak ide o exekučné konanie vykonávané na podklade rozhodnutia vykonateľného podľa § 26 zákona č. 231/1999 Z. z. o štátnej pomoci v znení neskorších predpisov, exekučný titul sa nepreskúma. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Z práve odcitovaných ustanovení musí byť každému celkom zjavné práve to, čo správne vyvodil aj súd prvej inštancie a síce, že zákonodarca v procese rozhodovania sa exekučného súdu o tom, či súdnym exekútorom požadované poverenie na vykonanie exekúcie tomuto udelí, alebo nie, ustanovil lehotu 15 dní od doručenia žiadosti výlučne pre prípady nezistenia rozporu žiadosti, návrhu ani exekučného titulu so zákonom a následného udelenia poverenia (predstavujúceho logický následok nedostatku zistenia zákonom definovaného rozporu). V opačnom prípade, teda vtedy, ak sa rozpor so zákonom zistí (žalobkyni z prejednávanej veci je pritom zaiste známy ten záver tunajšieho súdu z iných druhovo totožných vecí, podľa ktorého nezistenie rozporu sa musí týkať všetkých troch v zákone uvedených písomností, preskúmaných v procese rozhodovania o udelení, resp. neudelení poverenia a naopak zistenie postačuje už i u jednej z nich), lehota ustanovená nie je. Takýto odchylný prístup je tu evidentne najmä preto, že protikladom poverenia (ktoré formálne nemá charakter rozhodnutia súdu a nemožno proti nemu brojiť ani žiadnym opravným prostriedkom) je uznesenie (rozhodnutie) s možnosťou jeho vydania spravidla až po obstaraní si súdom spoľahlivého podkladu pre potvrdenie záveru o prípadnom rozpore či už žiadosti, návrhu alebo exekučného titulu (nezriedka inak všetkých troch takýchto listín či prinajmenšom dvoch z nich) so zákonom. Obstaranie toho, čo v konkrétnej veci má za takýto podklad poslúžiť (a čím v čase doručenia mu žiadosti o poverenie obvykle exekučný súd ešte nedisponuje) a i jeho náležité vyhodnotenie si vyžaduje určitý čas a z pohľadu časového aspektu súhrnu takýchto aktivít lehotu 15 dní zjavne nemožno považovať za postačujúcu (čo je mimo akúkoľvek pochybnosť tiež dôvod, pre ktorý sa zákonodarca jej uzákoneniu v tomto prípade vyhol). Kým teda predbežný záver o nedostatku dôvodov z čohokoľvek usudzovať na rozpor (nesúlady) exekučného titulu, návrhu na začatie exekučného konania alebo žiadosti exekútora o poverenie veľí s udelením poverenia neatáľť a zákonom ustanovená lehota je tu práve za takýmto účelom, opačný predbežný záver je potrebné si verifikovať alebo prinajmenšom argumentačne solídne vypodložiť a práve preto nemožno vydanie uznesenia zamietajúceho žiadosť o poverenie „uponáhľť“. Zaiste by sa síce dalo namietat, že ak súd lehotu na udelenie poverenia nedodrží, ostane mu v záujme predídania prípadnej dôvodnej sťažnosti na prietahy a ďalším na to nadväzujúcim nárokom už len druhá zákonom predpokladaná možnosť (rozhodnúť zamietnutím žiadosti o poverenie), v tomto smere však rozhodujúcim môže byť len to, či tzv. exekučný spis súdu v čase plynutia lehoty na udelenie poverenia obsahoval podklady pre pozitívne aj negatívne vybavenie žiadosti, akým spôsobom exekučný súd so žiadosťou naložil a či výsledok jeho postupu bol neskôr účinne spochybnený.

Aj v prejednávanej veci preto muselo byť rozhodujúcim to, že v exekučnom konaní OS Galanta

- jeho sp. zn. 16Er/604/2011 (začatom podaním návrhu na vykonanie exekúcie u exekútora dňa 7.4.2011) exekučný súd prvej inštancie na žiadosť súdneho exekútora o poverenie z 10.5.2011, došlú mu 19.5.2011, zareagoval uznesením z 2.8.2011 č. k. 16Er/604/2011-26 EX 5650/11, ktorým žiadosť exekútora o udelenie poverenia zamietol, proti ktorému uzneseniu oprávnená nepodala odvolanie, z čoho je zjavné jej uspokojenie sa s poskytnutými dôvodmi nemožnosti vykonania rozhodcovského rozsudku, rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť (4.10.2011) a nasledovalo po ňom zastavenie exekučného konania uznesením OS Galanta z 19.10.2011 č. k. 16Er/604/2011-33 EX 5650/11, ktoré už taktiež nadobudlo právoplatnosť (15.11.2011).

- jeho sp. zn. 25Er/792/2011 (začatom podaním návrhu na vykonanie exekúcie u exekútora dňa 28.4.2011) exekučný súd prvej inštancie na žiadosť súdneho exekútora o poverenie z 6.6.2011, došlú mu 23.6.2011, zareagoval uznesením z 28.2.2012 č. k. 25Er/792/2011-26 EX 6717/11, ktorým žiadosť exekútora o udelenie poverenia zamietol, proti ktorému uzneseniu oprávnená nepodala odvolanie, z čoho je zjavné jej uspokojenie sa s poskytnutými dôvodmi nemožnosti vykonania rozhodcovského rozsudku, rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť (14.4.2012) a nasledovalo po ňom zastavenie exekučného konania uznesením OS Galanta z 2.5.2012 č. k. 25Er/792/2011-34 EX 6717/11, ktoré už taktiež nadobudlo právoplatnosť (11.5.2012).

- jeho sp. zn. 15Er/1114/2011 (začatom podaním návrhu na vykonanie exekúcie u exekútora dňa 15.6.2011) exekučný súd prvej inštancie na žiadosť súdneho exekútora o poverenie z 8.8.2011, došlú mu 12.8.2011, zareagoval uznesením z 18.10.2011 č. k. 15Er/1114/2011-37 EX 11119/2011, ktorým žiadosť exekútora o udelenie poverenia zamietol, proti ktorému uzneseniu oprávnená nepodala odvolanie, z čoho je zjavné jej uspokojenie sa s poskytnutými dôvodmi nemožnosti vykonania rozhodcovského rozsudku, rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť (20.1.2012) a nasledovalo po ňom zastavenie exekučného konania uznesením OS Galanta z 14.2.2012 č. k. 15Er/1114/2011-43 EX 11119/2011, ktoré už taktiež nadobudlo právoplatnosť (2.3.2012).

- jeho sp. zn. 23Er/290/2011 (začatom podaním návrhu na vykonanie exekúcie u exekútora dňa 24.2.2011) exekučný súd prvej inštancie na žiadosť súdneho exekútora o poverenie zo 14.3.2011, došlú mu 15.3.2011, zareagoval uznesením z 30.6.2011 č. k. 23Er/290/2011-27 EX 3761/11, ktorým žiadosť exekútora o udelenie poverenia zamietol, proti ktorému uzneseniu oprávnená nepodala odvolanie, z čoho je zjavné jej uspokojenie sa s poskytnutými dôvodmi nemožnosti vykonania rozhodcovského rozsudku, rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť (20.8.2011) a nasledovalo po ňom zastavenie exekučného konania uznesením OS Galanta zo 6.10.2011 č. k. 23Er/290/2011-32 EX 3761/11, ktoré už taktiež nadobudlo právoplatnosť (6.12.2011).

Súd prvej inštancie tak predovšetkým správne posúdil otázku existencie (či presnejšie neexistencie) prvého z atribútov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ktorým je v tomto prípade postup súdu považovateľný za nesprávny úradný postup. Ak už tento atribút chýbal, bezpredmetné bolo zaobranie sa prípadnou existenciou tých ďalších, pretože by to na bezzákladnosti žaloby o náhradu škody a nemajetkovej ujmy z takéhoto dôvodu nemohlo nič zmeniť.

9. Odvolací súd riadiaci sa týmito úvahami a osvojujúci si aj dôvody súdu prvej inštancie preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil, vrátane vecne správneho rozhodnutia o trovách konania pred súdom prvej inštancie.

10. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP tak, že procesne plne úspešnej žalovanej priznal právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške, a to z dôvodu, že strana, ktorá mala plný úspech vo veci (žalovaná), má nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov proti strane, ktorá vo veci úspech nemala (žalobkyňa).

11. Tento rozsudok prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/. (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 424 CSP)

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77. (§ 425 CSP)

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil. (§ 426 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods.1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods.2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods.1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods.2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. (§ 431 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. (§ 431 ods. 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. (§ 432 ods.1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods.2 CSP)

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. (§ 433 CSP)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 434 CSP)

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. (§ 435 CSP)